

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců Mgr. Jana Šmakala a Mgr. Jaroslavy Křivánkové ve věci

žalobce: **H. M. T.**
zastoupen advokátem Mgr. Petrem Václavkem, sídlem
Opletalova 1417/25, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo zahraničních věcí**, sídlem Loretánské náměstí 101/5,
118 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 2. 2022, č.j. 100888-3/2022-OPL,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 2. 2022, č.j. 100888-3/2022-OPL a usnesení Velvyslanectví České republiky v Hanoji ze dne 16. 11. 2021, č.j. 2358-2/2021-HANOKO, se **z r u š u j í** a věc se **v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **p o v i n e n** uhradit žalobci náklady řízení ve výši 15 342 Kč ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Petra Václavka, advokáta.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se žalobou ze dne 24. 3. 2022, Krajskému soudu v Plzni (dále též jen „soud“) doručenou téhož dne, domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 2. 2022, č.j. 100888-3/2022-OPL (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž bylo zamítnuto žalobcovo odvolání proti usnesení Velvyslanectví České republiky v Hanoji (dále též jen „*prvoinstanční orgán*“), ze dne 16. 11. 2021, č.j. 2358-2/2021-HANOKO (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Prvoinstančním rozhodnutím byla zamítnuta žalobcova žádost o upuštění od osobního podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky a řízení o žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem společného soužití rodiny na území bylo podle § 169d odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), zastaveno.

II.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě nejprve zrekapituloval dosavadní průběh správního řízení a poté zformuloval tyto žalobní body:
3. Žalobce považuje rozhodnutí obou správních orgánů za nesprávná a rozporná s právními předpisy, neboť nerespektují zásadu zákonnosti obsaženou v § 2 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „*správní řád*“). Prvoinstanční orgán i žalovaný totiž nesprávně interpretovali neurčitý právní pojem „*odůvodněný případ*“ uvedený v § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců, v důsledku čehož pak nemohli provést správní uvážení v zákonných mezích. Napadené usnesení je rovněž rozporné s § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, neboť žalovaný ani prvoinstanční orgán nepostupovali tak, aby jimi přijaté řešení šetřilo oprávněné zájmy osob rozhodnutím dotčených, bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu. Napadené rozhodnutí je z toho důvodu nepřiměřené jednak v intencích § 2 odst. 4 správního řádu, ale rovněž i v intencích čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.
4. V této souvislosti žalobce připomněl, že neurčitý právní pojem „*odůvodněný případ*“ nelze redukovat pouze např. na zdravotní a sociální důvody. Jedním z dalších případů může být i velká vzdálenost zastupitelského úřadu či jeho závažné provozní problémy (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 8. 2018, č.j. 9 Azs 213/2018-22). Velkou vzdálenost jakožto důvod pro upuštění od osobního podání žádosti ostatně zmiňuje i důvodová zpráva k zákonu č. 427/2010 Sb., kterým se mění zákon o pobytu cizinců a který možnost upuštění od osobního podání zavedl. Z toho plyne, že pod pojem „*odůvodněný případ*“ tak spadají nejen situace, kdy je objektivně nemožné se dostavit k zastupitelskému úřadu, ale rovněž situace, kdy je dostupnost zastupitelského úřadu objektivně velmi ztížena. Žalobce tedy považuje za nepochybné, že naplnění tohoto pojmu lze shledat i v jeho případě, a to na základě všech důvodů, jež ve své žádosti tvrdil a dokládal. Žalobce je toho názoru, že právě velká vzdálenost, v kombinaci se sice zlepšující se, nicméně stále značně nepředvídatelnou situací týkající se opatření jednotlivých států v boji s epidemií nemoci COVID-19, je rozhodně jedním z pádných důvodů pro upuštění od povinnosti osobního podání. V žádném případě nelze souhlasit se závěry správních orgánů, že se jedná o

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

argument irelevantní. To vyplývá jak z výše zmíněné důvodové zprávy k zákonu č. 427/2010 Sb., kde je velká vzdálenost uvedena mezi důvody pro upuštění od osobního podání, tak z nestabilní situace kolem epidemie nemoci COVID-19 a stále se vyvíjejícími opatřeními jednotlivých států v boji proti ní. Pouze na okraj žalobce dodává, že cenová hladina letenek ani kvalita leteckého spojení, která hraje při takto dlouhé cestě jistě svou roli, v žádném případě není na předpandemických úrovních. V současné době se žalobci nepodařilo dohledat přímé letecké spojení mezi Českou republikou a Vietnamem. V případě leteckého spojení s přestupem nebo ze vzdálenějších evropských měst se žalobce opět vystavuje riziku komplikací, které mohou být spojeny s protiepidemickými opatřeními v místě přestupu či v cílové destinaci, případně s jinými, na jeho vůli nezávislými vlivy. Z těchto důvodů se žalobce domnívá, že jeho cesta do Vietnamu za účelem osobního podání žádosti stále přinejmenším objektivně velmi ztížena.

5. Žalobce dále uvedl, že má za to, že napadané rozhodnutí není ani v souladu s veřejným zájmem a neodpovídá okolnostem jeho případu. Důsledky, jež napadené rozhodnutí vyvolává, jsou tak poměrně absurdní a zcela zjevně nepřiměřené jak důvodům, pro něž by stálo za to na osobním podání žádosti trvat, tak zásahu do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodinných příslušníků. Povinnost osobního podání žádosti dle § 169d odst. 1 zákona o pobytu cizinců má své opodstatnění v případech, kdy jde o prvotní kontakt se zastupitelským úřadem, resp. se zemí kam má cizinec v úmyslu vycestovat. Trvat na osobním podání v případě, kdy se žalobce na území České republiky již mnoho let nachází, však opodstatněné není. V této souvislosti žalobce připomíná celkovou úlohu zastupitelských úřadů v procesu udělování dlouhodobých víz a dlouhodobých pobytů. Žádost je příslušným vízovým oddělením zastupitelského úřadu tzv. nabrána, tj. dojde k převzetí zákonem předvídaných dokumentů od cizince, jejich okopírování za účelem založení spisu na zastupitelském úřadě a následnému postoupení originálu na Ministerstvo vnitra, odboru azylové a migrační politiky, jež o žádostech o dlouhodobá víza a dlouhodobé pobyty rozhoduje. Ministerstvo následně o podané žádosti rozhodne a rozhodnutí postoupí zpět na zastupitelský úřad, který rozhodnutí žadateli vydá, resp. vyznačí mu do pasu příslušný vízový štítek. Role zastupitelského úřadu tak spočívá především v roli prostředníka, který zjednodušuje kontakt žadatele s příslušným orgánem České republiky, který o jeho žádosti rozhoduje. Samotný zastupitelský úřad o žádosti jako takové (je-li hovořeno o žádosti o dlouhodobý pobyt za účelem společného soužití rodiny) nerozhoduje. Žalobce si je vědom skutečnosti, že v některých případech je s cizincem prováděn pohovor. Jde však o úkon, který zastupitelský úřad provádí zejm. u žádostí o dlouhodobá víza za účelem podnikání, příp. na výslovný pokyn Ministerstva vnitra. Nejde tedy o standardní postup v případě žádosti o dlouhodobý pobyt za účelem společného soužití rodiny, tím více v případě, kdy žalobce dlouhodobě pobývá na území České republiky, je otcem 3, resp. 4 nezletilých dětí a všichni blízcí rodinní příslušníci disponují nejvyšším pobytovým titulem. O roli zastupitelského úřadu hovoří mj. i důvodová zpráva k zákonu č. 222/2017 Sb., kterým se mění zákon o pobytu cizinců, dle které je požadavkem osobní účasti mj. zdůrazněn i zájem státu na osobní participaci cizince na podání žádosti. Úprava obsažená v § 169d odst. 1 zákona o pobytu cizinců je tak motivována snahou snížit závislost žadatelů na zprostředkovatelích a přispět k celkové efektivitě řízení. V podobném duchu hovoří i již výše zmiňovaná důvodová zpráva k zákonu č. 427/2010 Sb., kterým se mění zákon o pobytu cizinců. I ta výslovně stanovuje, že „*úprava je rovněž motivována snahou omezit závislost žadatelů na zprostředkovatelích*“.
6. V kontextu výše uvedeného nelze mít dle žalobce za to, že by striktní trvání na osobním

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

podání žádosti v případě žalobce plnilo účel, pro který byl tento požadavek do zákona o pobytu cizinců přijat. Naopak, dogmatické vyžadování osobní přítomnosti zcela odporuje veřejnému zájmu a vylučuje se s v důvodové zprávě proklamovanou efektivitou řízení. Nutnost cestovat tisíce kilometrů za účelem, aby mohly být na přepážce pouze odevzdány dokumenty, které budou následně zaslány zpět do České republiky, se v situaci, kdy zákon sám umožňuje od této nezbytnosti upustit, jeví jako nepřiměřená. To platí zejména s ohledem na všechny obtíže s takovým cestováním a následným pobytem v domovské zemi spojené. V této souvislosti je třeba odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2021, č.j. 2 Azs 265/2020-38, dle kterého „[p]ři výkladu pojmu „odůvodněný případ“ nelze odblížit ani od účelu, za nímž žadatel podává žádost o pobytové oprávnění“. Žádá-li žalobce o pobytové oprávnění za účelem společného soužití rodiny, jeví se odůvodnění napadeného usnesení, jež je [z] velké části postaveno na premise, že žalobce může nějaký, blíže nespecifikovaný, čas žít od své rodiny odděleně, jako zcela iracionální. Tím spíše je naprosto iracionálním i zcestné podkládání argumentace obou správních orgánů o tom, že zásah do rodinného a soukromého života žalobce není nepřiměřený tím, že se žalobce již v minulosti nacházel ve výkonu trestu odnětí svobody a odloučen od rodiny tedy po delší dobu již v minulosti byl. Zde se jedná o postup dle žalobce nejen protizákonný, který porušuje většinu zásad, na kterých by správní řízení v demokratickém právním státu mělo stát, ale rovněž je i z lidského hlediska naprosto necitlivé. Žalovaný, pokud by tedy použil správního uvážení v souladu se zákonem, mohl totiž takovému dalšímu dlouhodobému odloučení od rodiny zcela předejít a vyhnout se tím emocionální újmě způsobenou nejen žalobci, ale hlavně jeho rodině. Žalovaný se však naneštěstí rozhodl využít žalobcův výkon odnětí svobody v minulosti k jeho tíži a argumentovat tak, že jeho rodina novým odloučením jistě již větší újmu neutrpí, aniž by toto tvrzení mohl podložit čímkoliv jiným než domněnkami a za naprostého ignorování nové skutkové okolnosti, a sice dalšího těhotenství manželky. Žalovaný se v napadaném rozhodnutí nadto zaměřuje toliko na samotnou osobu žalobce a nedostatečně bere v potaz možný vliv své činnosti na rodinu žalobce, kdy je zajisté v nejlepším zájmu nezletilých dětí žalobce, aby ten za současné situace nemusel absolvovat cestu do vzdáleného Vietnamu, navíc pravděpodobně nutně spojenou s minimálně několikaměsíčním pobytem. Napadané rozhodnutí tak tímto vykazuje rovněž nesoulad s § 2 odst. 3 správního řádu, podle kterého správní orgán šetří i *oprávněné zájmy osob, jichž se činnost správního orgánu v jednotlivém případě dotýká (dále jen „dotčené osoby“), a může zasahovat do těchto práv jen za podmínek stanovených zákonem a v nezbytném rozsahu*. Již z tohoto ustanovení správního řádu tak vyplývá, že pokud bude zákonným požadavkům učiněno zadost i menším zásahem do práv a oprávněných zájmů osob, kterých se činnost správního orgánu dotýká, měl by správní orgán zvolit cestu menšího zásahu.

7. Žalobce dále uvedl, že v poslední době došlo k zásadnímu vývoji judikatury, rozvoji rozhodovací praxe samotného prvoinstančního orgánu (a dalších zastupitelských úřadů), k zásadní změně skutkových okolností (zejména k početí dalšího dítěte) a navíc je stále problémem epidemie nemoci COVID-19. Prvoinstanční orgán ani žalovaný však tyto skutečnosti dle názoru žalobce nevzali v potaz a vydali nezákonná a nepřezkoumatelná rozhodnutí. Žalobce má za to, že vývoj rozhodovací praxe zastupitelských úřadů a žalovaného hovoří jednoznačně v jeho prospěch a má za to, že žalovaný, jako nadřízený orgán zastupitelských úřadů, tuto rozhodovací praxi zná (stejně jako zná svoji rozhodovací praxi prvoinstanční orgán) a měl proto rozhodovat v souladu s touto již poměrně ustálenou praxí. Žalobce si je samozřejmě vědom toho, že je nutné případy posuzovat

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

individuálně, zároveň však s několika již projednávanými případy sdílí zásadní skutkové okolnosti a prvoinstanční orgán i žalovaný však v jeho případě rozhodli naprosto odlišně. Dle žalobce se nejedná o výjimečné a specifické okolnosti, ale naprosto jasný trend v rozhodovací praxi a prvoinstanční orgán ani žalovaný nevysvětlili, proč z tohoto jasného trendu upouštějí.

8. Žalobce odkázal na obdobný případ, tedy případ žádosti o upuštění od osobního podání, kterou zaslal na zastupitelský úřad v Šanghaji žadatel, který měl shodně jako žalobce na území České republiky manželku a nezletilé děti, a které bylo vyhověno právě s ohledem na to, že z praxe zastupitelského úřadu a Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, lze mít za to, že odloučení žadatele od jeho rodiny by bylo dlouhodobé a tudíž by jeho důsledkem byl nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života žadatele a jeho rodiny. V tomto případě se jedná o žadatele, otce nezletilých dětí a primární argumentací pak byla nemožnost jeho vycestování, neboť právě on zajišťuje péči o nezletilé děti a manželka zajišťuje finanční zajištění rodiny a nezvládala by skloubit ekonomické zajištění rodiny a péči o nezletilé. Tento případ je pak v tomto aspektu velice podobný případu žalobce. Toto rozhodnutí, resp. usnesení bylo vydáno Generálním konzulátem České republiky v Šanghaji pod č.j. 733/2014-SHANG III dne 2. 12. 2014. Důvody, pro které bylo upuštěno od povinnosti osobního podání, vyplývají z uvedené argumentace a doloženého usnesení Generálního konzulátu a rozkladu podaného ve věci, na které rozhodnutí Generálního konzulátu přímo odkazuje. Stejná praxe byla zaznamenána u zastupitelského úřadu v Ulánbátaru, Mongolsku, a to v případě žadatelky nacházející se v prakticky stejné situaci jako je aktuálně žalobce (manžel a dvě nezletilé držitelé trvalého pobytu, manžel podnikatel zajišťoval finanční potřeby rodiny a žadatelka se věnovala péči o nezletilé děti). V současné době je již tato žadatelka držitelkou povolení k dlouhodobému pobytu. V tomto případě byla žadatelka vyrozuměna pouze elektronicky dne 6. 9. 2018. V případě žadatelky v Ulánbátaru se pak jedná o totožné skutkové okolnosti, v jakých se nachází žalobce. Jediným rozdílem je, že se jedná o žadatele muže – otce nezletilých dětí a nikoli žadatelku ženu – matku nezletilých dětí¹. S ohledem na to, že v dnešní době není rozdělení mužské a ženské role v rodině tak striktní a s ohledem na konkrétní skutkové okolnosti žalobce, kdy je to právě on, kdo zastává péči o nezletilé děti, se jeví takový postup správního orgánu jako diskriminační. V tomto případě totiž žadatelka přišla svým vlastním přičiněním o povolení k pobytu na území, následně s ní bylo opakovaně vedeno řízení o správním vyhoštění, až během doby nelegálního pobytu na území rozšiřovala svoji rodinu o nezletilé děti².
9. Žalobce dále tvrdil, že jeho případu je podobný případ, který řešil prvoinstanční orgán, a to pod sp.zn. 1465/2019-HANOKO. I v tomto případě totiž žadatelka přišla svým vlastním přičiněním o povolení k pobytu na území, následně s ní bylo vedeno řízení o

¹ Totéž platí i u dalšího odkazovaného případu řešeného zastupitelským úřadem pod sp.zn. 1465/2019-HANOKO

² Žadatelka neměla upraven pobytový status již od roku 2012, resp. 2016. Postupně jí bylo uloženo správní vyhoštění, které bylo pro zásah do rodinného a soukromého života zastaveno, a následně dvakrát povinnost opustit území (řízení z roku 2018 bylo zastaveno v odvolání a řízení z roku 2019 zastaveno s odkazem na to, že právě v návaznosti na upuštění od povinnosti osobního podání žádosti jí bylo uděleno povolení k dlouhodobému pobytu). Jak vyplývá z předložených listin, cizinka měla na území manžela s trvalým pobytem, který finančně zajišťoval rodinu, a ona sama se starala o děti, přičemž obě nezletilé děti se narodily až poté, co zde pobývala nelegálně. Ani dlouholetý nelegální pobyt, ani skutečnost, že rodinný život byl založen až poté, co se svým přičiněním dostala do nelegálního pobytu, nezměnily nic na faktu, že zájem nezletilých dětí převýšil zájem na osobním podání žádosti.

správním vyhoštění, až během doby nelegálního pobytu na území rozšiřovala svoji rodinu o nezletilé děti. Sama zajišťovala péči o domácnost a dítě a manžel, držitel povolení k trvalému pobytu (stejný pobytový status mělo i jejich nezletilé dítě), zajišťoval rodinu ekonomicky. Jedná se navíc o případ aktuální (rozhodnuto o upuštění bylo v červnu 2019) a především pak o případ rozhodovaný týměž zastupitelským úřadem. Zastupitelský úřad pak rozhodoval o dalších žádostech o upuštění od osobního podání žádosti. Jednak v případě celé rodiny (otec, matka a 3 nezletilé děti), které bylo na území zrušeno povolení k trvalému pobytu pro dlouhodobou nepřítomnost na území, a během nelegálního pobytu na území České republiky (kdy s rodiči bylo a stále je vedeno řízení o správním vyhoštění) požádali o upuštění od osobního podání žádosti o navrácení povolení k trvalému pobytu dle § 66 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Zastupitelský úřad také vyhověl žádosti o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu nezletilého dítěte, jehož matka (samoživitelka) pobývá na území České republiky na základě povolení k trvalému pobytu a podala původní žádost o povolení k pobytu svého potomka až po uplynutí 60 denní lhůty pro podání žádosti cizince narozeného na území (srov. § 88 a násl. zákona o pobytu cizinců) a v neposlední řadě také žádostem o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti o povolení k trvalému pobytu dvou nezletilých, jejichž otec pobývá na území na základě povolení k trvalému a ekonomicky zajišťuje rodinu a matka na základě povolení k dlouhodobému pobytu a zajišťuje péči o nezletilé děti.

10. Minimálně první tři uvedené případy (resp. alespoň první a třetí případ) tedy nesou dle žalobce zásadní podobnosti v hlavních skutkových okolnostech, přesto je prvoinstanční orgán i žalovaný de facto ignoruje, což je pak nepřijatelné především v případě vedeném pod sp.zn. 1465/2019-HANOKO. Ve všech případech je pak zásadní linie argumentace de facto stejná – v každém případě figurovalo nezletilé dítě, ostatní rodinní příslušníci žadatele pobývali na území České republiky na základě povolení k pobytu a dle jejich názoru bylo nepřiměřené, aby absolvovali cestu do vzdálené domovské země a zde pobývali po několik měsíců až let, než žádost o pobytové oprávnění vyřizena, a po tuto dobu byli odloučeni od zbytku rodiny a dalších vazeb na území, především pak od nezletilých dětí, případně aby nezletilé dítě cestovalo a bylo odloučeno od některého z rodičů. V případě žalobce však prvoinstanční orgán i žalovaný rozhodují diametrálně odlišně, aniž by tento odklon řádně odůvodnili. Ve všech uváděných případech vždy do popředí vstoupil zájem nezletilého dítěte, v případě žalobce je však tento marginalizován s odkazem na preferovaný způsob podání žádosti (viz dále) a argumentací založenou čistě na domněnkách prvoinstančního orgánu. To vše, aniž by správní orgány obou stupňů skutečně zhodnotily reálný dopad do života nezletilých dětí právě s ohledem na jejich nejlepší zájem. Lze souhlasit s tím, že nejlepší zájem dítěte skutečně nemůže být vnímán absolutně, avšak v konkrétním případě žalobce je až flagrantně ignorován, a to toliko s odkazem na tvrzení, že v případě žalobce převládá zájem státu na podání žádosti „*standardním způsobem*“. Žalobce samozřejmě akceptuje, že nejlepší zájem dítěte není absolutní a je možné, že jiný zájem státu jej převládá – v takovém případě je ale nutné jednak jednoznačně definovat tento nejlepší zájem dítěte, resp. míru zásahu do něj (což správní orgán ani jednoho stupně neučinil) a především pak zdůvodnit, proč má druhý z tvrzených zájmů v tomto případě převážet – což správní orgán ani jednoho stupně taktéž nečiní. Žalobce na tomto místě opětovně zdůrazňuje, že nežádá žádný preferenční přístup při meritorním posouzení žádosti, ale toliko o uvolnění formy podání žádosti, která je navíc zákonodárcem upravena a akceptována a není zřejmé, v čem je lpění na standardní formě podání natolik zásadním zájmem státu, že převládá nad zájmem

tří, resp. brzy čtyř, nezletilých dětí.

11. Žalobce dále uvedl, že trvá na tom, že zásah do rodinného a soukromého života a narušení nejlepšího zájmu dítěte, které pod právo na rodinný a soukromý život v pobytových věcech řadí Evropský soud pro lidská práva, v jeho případě lze považovat za odůvodněný případ pro upuštění od povinnosti osobního podání ve smyslu § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Stejně tak žalobce odmítá argumentaci žalovaného, který v odůvodnění uvádí aplikaci rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva ve věci *Jeunesse v. Nizozemsko*. Evropský soud pro lidská práva sice uvedl, že obecně zakládání rodiny v době nejistého pobytového oprávnění bez dalšího neznamená povinnost státu vyhovět pobytové žádosti, avšak v tomto konkrétním případě dospěl k opačnému závěru. Ve věci *Jeunesse v. Nizozemsko* stěžovatelka přicestovala ze země původu do Nizozemí se svým partnerem, který zde následně získal občanství. Stěžovatelka opakovaně neúspěšně žádala o povolení k pobytu. Mezitím se svým partnerem uzavřela manželství a narodily se jim tři děti. Evropský soud pro lidská práva vzal v potaz, že rodinný život byl budován v době, kdy pobytová situace byla nejistá, na druhou stranu zdůraznil, že Nizozemsko tolerovalo faktickou přítomnost stěžovatelky na území dlouhou dobu (15 let) a byt nejsou známy nepřekonatelné překážky pro přesídlení stěžovatelky do země původu, je nutné vzít v potaz životní situaci jejích rodinných příslušníků a především nezletilých dětí a jejich nejlepší zájem. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka zajišťovala denní péči o nezletilé děti a její manžel zajišťoval rodinu ekonomicky, dovodil soud, že nepřiznání pobytového statusu stěžovatelce je v rozporu s nejlepším zájmem dětí a konsekventně v rozporu s čl. 8 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. V těchto rysech je pak třeba shledat zásadní podobnost s případem žalobce, a proto dle jeho názoru nebylo na místě tuto argumentaci bez dalšího zkratkovitě odmítnout, resp. odmítnout s nesprávnou parafrází právního názoru Evropského soudu pro lidská práva, ale naopak jej na případ žalobce aplikovat, ba alespoň odůvodnit z jakého důvodu jsou podobnosti případů nedostatečné. Navíc žalobce zdůrazňuje, že nežádá, aby bylo toliko s odkazem na nejlepší zájem dítěte vyhověno jeho žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny (tedy v meritu), ale aby byla jeho žádost toliko procesně přijata a postoupena k meritornímu projednání. Argumentace žalovaného tedy v tomto smyslu neobstojí.
12. Žalobce pokračoval konstatováním, že má za to, že v jeho konkrétním případě spočívá neurčitý právní pojem odůvodněný případ právě v tom, že trvání na osobním podání žádosti (a následné vyčkávání na její vyřízení na území země původu) představuje zásadní zásah do rodinného a soukromého života nejen žalobce a jeho rodinných příslušníků, ale především v porušení nejlepšího zájmu dítěte ve smyslu čl. 3 Úmluvy o ochraně práv dítěte. Žalobce poukazuje na to, že recentní judikatura Nejvyššího správního soudu, stejně jako judikatura Evropského soudu pro lidská práva jednoznačně v imigračních věcech staví do popředí tento nejlepší zájem nezletilého dítěte a při posouzení přiměřenosti rozhodnutí klade důraz na posouzení konkrétních dopadů rozhodnutí na život nezletilého dítěte. Žalobce odkázal např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2020, č.j. 5 Azs 383/2019-40, v němž se jednalo o případ žadatele o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie, který byl odsouzen za spáchání zvlášť závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 5 let, a dále na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2020, č.j. 5 Azs 404/2019-28, kde se jednalo o zrušení povolení k trvalému pobytu cizince, který byl odsouzen za spáchání zvlášť závažného zločinu, účastenství na dvou přečinech a pokusu dvou zvlášť závažných zločinů

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy k úhrnnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 8 let, kdy v tomto rozsudku se Nejvyšší správní soud vyjadřuje také k možnému odloučení dítěte od rodiče. Na tyto rozsudky ve své judikatuře Nejvyšší správní soud dále navazoval a odkazoval, např. v rozsudku ze dne 17. 4. 2020, č.j. 5 Azs 94/2019-33, ve kterém se jednalo o řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu cizince, který byl odsouzen za přípravu k zvlášť závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 3 let), či rozsudku ze dne 27. 3. 2020, č.j. 5 Azs 347/2019-33, kdy se jednalo o žadatele o povolení k trvalému pobytu, který byl v jiném členském státě odsouzen za drogový delikt).

13. Na základě výše uvedeného je možné v rozhodování Nejvyššího správního soudu navazující na vývoj judikatury Evropského soudu pro lidská práva pozorovat jednoznačný trend, který do popředí staví zájem nezletilého dítěte a který, byť samozřejmě nemůže být vnímán absolutně, jasně deklaruje, že v případě, že v projednávaném případě nezletilé dítě figuruje, musí být postaveno naprosto na jisto, že rozhodnutí dopad do jeho života mít nebude, resp. řádně odůvodněno, proč takový zásah do života nezletilého dítěte splňuje podmínku legitimacy (tj. že sleduje jeden z taxativně vymezených cílů v čl. 8 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, tzn. nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, ochrany pořádku a předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných) a podmínku nezbytnosti v demokratické společnosti. V posuzovaném případě však nebylo postupováno v souladu s výše uvedenými pravidly a žalovaný tak nerefletoval dostatečným způsobem vývoj rozhodovací praxe a judikatury. Takový postup však dle názoru žalobce s ohledem na požadavky kladené na odůvodnění rozhodnutí neobstojí. Správní orgány obou stupňů naprosto ignorovaly skutkové okolnosti případu, které žalobce navíc jasně specifikoval a podložil listinnými důkazy a nedostály své povinnosti konkrétně zhodnotit důsledky odloučení nezletilých dětí od jejich otce a porušení práva na sloučení rodiny dětí a manželky žalobce. Nejlepší zájem dítěte ani zásah do rodinného a soukromého života rodinných příslušníků žalobce nebyl řádně zhodnocen. Případný připuštěný zásah do zájmu dětí či rodinného a soukromého života byl pak marginalizován a odůvodňován jednáním samotného žalobce (v minulosti se nacházel ve výkonu trestu odnětí svobody, do situace nelegálního pobytu se dostal svou vlastní vinou a rodinný život rozvíjel v době, kdy byl jeho pobytový status nejistý...). Žalobce si je vědom, že jeho pobytová situace je značně komplikovaná, avšak je nutno vzít v potaz, že jeho možnosti jsou značně limitovány zněním zákona o pobytu cizinců, který mu nenabízí možnost řešení nastalé situace jinak než vycestováním z území České republiky, kterým by však těžce zasáhl do života a práv své manželky a nezletilých dětí. Žalobce proto považuje za vhodné opětovně poukázat na zásadní podobnost situace žalobce a citovaného případu Jeunesse proti Nizozemsku (č. 12738/10), kde stěžovatelka byla ve velmi podobné situaci, kde však skutečnost, že denně pečuje o 3 nezletilé děti, zatímco se manžel stará o finanční zajištění rodiny dle názoru soudu převážila dlouholetý nelegální pobyt a opakované neúspěšné snahy o legalizaci pobytu a budování rodinného života během nelegálního pobytu (viz výše).
14. Žalovaný se dle žalobce omezuje na tvrzení, že osobní podání žádosti je preferovaný způsob a že žalobce jako dospělá osoba jistě krátkodobé odloučení od rodiny, které představuje určitý zásah do rodinného a soukromého života, vydrží. Žalovaný tak sám dovozuje, že se jedná o zásah do rodinného a soukromého života, avšak tento řádně

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

nedefinuje a nepoměřuje s jiným veřejným zájmem, jak mu velí výše uvedená judikatura i dikce čl. 8 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Především pak žalovaný naprosto ignoruje, že toto odcestování bude především zásah do života jeho nezletilých dětí a manželky, dopadem rozhodnutí do jejich sféry se nijak nezabývá a tento dopad pak opětovně nepoměřuje s jiným, veřejným zájmem. Omezení se na tvrzení, že manželka již jednou odloučení zvládla, je naprosto nedodatečné. Sice tomu tak bylo, ale skutkové okolnosti byly značně odlišné. V době narození nyní nejmladšího dítěte byly starší děti již dostatečného věku, měly určitou míru samostatnosti (6 a 8 let). V současné době by však manželka žalobce musela zvládnout péči o mladší dítě (3,5 roku), které má navíc tělesnou indispozici, a k tomu péči o novorozence. Taková situace by byla pro manželku žalobce na hraně zvladatelnosti a rozhodně by se nemohla nadále věnovat své výdělečné činnosti, navíc ještě zajišťovat velké náklady spojené s odcestováním žalobce. I kdyby žalobce v zemi původu vydělával, výdělek v zemi původu není s to uživit jeho rodinu zde v ČR. Přesídlení rodiny do země původu pak především s ohledem na integraci dětí, jejich školní docházku, podnikatelskou činnost manželky žalobce (která nejen zajišťuje finančně rodinu, ale musí také vykazovat pravidelné příjmy, aby tyto mohly být doloženy do řízení žalobce o žádosti o udělení povolení k dlouhodobému pobytu) a dále s ohledem na typ jejich pobytového oprávnění (dlouhodobá nepřítomnost na území ČR je důvodem pro zrušení povolení k trvalému pobytu ex lege, navíc jako držitelé povolení k pobytu mají právo toto pobytové oprávnění čerpat se všemi právy s ním spojenými – mj. také právem na sloučení rodiny), nepřipadá v úvahu. Krátkodobé návštěvy žalobce v zemi původu do vyřízení jeho žádosti pak nejsou ve finančních možnostech rodiny (navíc není zřejmé, jaká cestovní omezení budou případně znovu zaváděna). Odcestování pouze žalobce je pak nepřiměřeným zásahem, především do života nezletilých dětí a manželky žalobce. Žalovaný ani prvoinstanční orgán však neuvádí, v čem je zájem státu na standardním podání žádosti tak zásadní, a především nijak nespecifikuje konkrétní dopady, které má rozhodnutí na rodinné příslušníky žalobce. Takový postup je naprosto nepřezkoumatelný. Navíc žalobce trvá na tom, že zájem jeho nezletilých dětí, který řádně popsal ve svých podáních, převáží nad požadavkem formy podání žádosti. Žalovaný se také řádně, v souladu s citovanou judikaturou (ze dne 16. 3. 2020, č.j. 5 Azs 404/2019-28), nezabývá důsledky odloučení ani ve vztahu k Úmluvě o právech dítěte. Nejvyšší správní soud jednoznačně konstatuje, že byť je odloučení za určitých podmínek možné, je nutné zhodnotit jednak konkrétní dopady a jednak je nutné zabezpečit pravidelný osobní kontakt (zde jednak trvá ztížení možností vycestovat z Vietnamu, kde se bude žalobce v případě vycestování nucen zdržovat – viz níže a opět zde není řešen ani ekonomický dopad takového řešení do již tak napjatého rozpočtu (krátkodobé návštěvy jsou výrazně nákladné a po dobu vycestování navíc ustane výdělek manželky žalobce) a samozřejmě ani dopad do psychiky dětí).

15. Žalobce opětovně poukázal na to, že ochrana rodinného a soukromého života musí být posuzována nejen vůči žalobci, ale také vůči jeho rodinným příslušníkům. A právě na vůči rodinným příslušníkům žalobce je nutné akcentovat jejich právo na rodinný život zakotvené mj. ve Směrnici Rady 2003/86/ES ze dne 22. 9. 2003 o právu na sloučení rodiny. Dle ustálené judikatury je pak nutné zásah do práva na rodinný život rodinných příslušníků cizince žádajícího o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny srovnávat se zásahem do rodinného a soukromého života a práva na volný pohyb v důsledku vyhoštění občana Evropské unie (srov. rozsudek Soudního dvora Evropské unie ve věci C-540/03 Evropský parlament proti Radě Evropské unie, v české judikatuře je možné odkázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2012, č.j. 7 As

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

6/2012-29 a návazný rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 21. 6. 2012, č.j. 11 A 200/2010-158). Žalobce si je vědom, že v nyní projednávaném případě [se] jedná prozatím toliko o posouzení žádosti o upuštění od osobního podání žádosti, je však dle jeho názoru na místě podotknout, že závěry zastupitelského úřadu a žalovaného mají bezprostřední dopad na posouzení jeho žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny, neboť právě nyní se rozhoduje o tom, zda jeho žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny bude vůbec meritorně posouzena, tudíž je dle jeho názoru na místě nenechat se oklamat zdánlivým procesním charakterem nyní posuzované věci, ale zaměřit se na reálné dopady tohoto rozhodnutí. V případě nepřipuštění aplikace výjimky z formy podání žádosti je automaticky zastaveno také řízení o samotné žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny a důsledkem je povinnost vycestování žalobce na předem neurčitou, zásadně dlouhou dobu, která má v případě žalobce zásadní dopady především do života jeho nezletilých dětí (viz konkrétní skutkové okolnosti uváděné v rámci průvodního dopisu a odvolání), a tudíž odloučení od jeho rodiny představuje zásadní zásah do práva jeho rodinných příslušníků na sloučení rodiny v rozporu s uznávanou judikaturou Soudního dvora aplikovanou v České republice v praxi Nejvyššího správního soudu.

16. Žalobce doplnil, že pokud měl prvoinstanční orgán či žalovaný některé z jeho tvrzení týkajících se naplnění neurčitého právního pojmu odůvodněný případ, konkrétně pak jakákoliv tvrzení týkající se dopadu rozhodnutí do života rodinných příslušníků či nejlepšího zájmu jeho nezletilých dětí, měli povinnost – byť se jedná o řízení o žádosti – žalobce vyzvat. To potvrzuje i pro případ řízení o žádosti o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti Krajský soud v Plzni v rozsudku ze dne 5. 10. 2021, č.j. 57 A 3/2021-51: *„Za tohoto stavu, měl-li by správní orgán uvedené tvrzení za neprokázané, pak bylo jeho povinností žalobce vyzvat, aby doložil svá tvrzení, a to v souladu se zásadou materiální pravdy ve smyslu § 3 správního řádu. Soud na tomto místě odkazuje na názor Nejvyššího správního soudu vyslovený v rozsudku ze dne 25. 3. 2021, č.j. 9 Azs 247/2020-87, podle kterého: „Ani povinnost součinnosti žadatele podle § 52 správního řádu, ani povinnost doložit v žádosti svá tvrzení (§ 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců) totiž nezbavuje správní orgány povinnosti objasnit skutkový stav případu tak, aby to odpovídalo zásadě materiální pravdy (§ 3 správního řádu).“*
17. Žalobce dále uvedl, že jak vyplývá z již ustálené judikatury, při posuzování možných zásahů do ústavně zaručených práv je nutné poměřovat tzv. *„něco k něčemu“*. V nyní posuzovaném případě na pomyslných miskách vah stojí poměrně pochopitelný postoj státu, kdy nechce akceptovat nelegální pobyt cizince na území, případně zájem (být dle žalobce je tento značně žalovaným přeceňovaný) na standardním způsobu podání žádosti, na druhé misce vah však stojí zájem na ochraně rodinného a soukromého života včetně nejlepšího zájmu nezletilých dětí a právo na spravedlivý proces. Judikatura správních soudů dovodila, že správní vyhoštění nepředstavuje sankci za nelegální pobyt cizince na území, ale je toliko opatřením pro realizaci zájmu státu, aby se na jeho území cizinec nelegálně nezdržoval (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č.j. 5 Azs 125/2004-54). Podobným způsobem by mělo být uvažováno i v nyní projednávaném případě. Pokud ani správní vyhoštění nemá mít sankční charakter, nemělo by sankčním způsobem být přistupováno ani v případě posouzení upuštění od povinnosti osobního podání žádosti, tedy ústupku z formy možné legalizace pobytu na území. Orgány veřejné moci by tedy prostřednictvím rozhodování o této žádosti neměly sankcionovat žalobce za skutečnost, že se na území nacházel nelegálně, ale v rámci spravedlivého procesu by měly

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

poměřit výše specifikované pomyslné misky vah. To se však v případě žalobce v nyní projednávaném případě nestalo. Výjimka z formy podání žádosti o pobytové oprávnění, jehož podmínky žalobce splňuje (a žádný z orgánu veřejné moci netvrdí opak), není v podstatě žalobci udělována „*za trest*“ (a tato skutečnost je v rozhodnutích správních orgánů obou stupňů explicitně uvedena), orgány veřejné moci svým formalistickým přístupem de facto formalisticky „*obcházejí*“ právo de lege lata a postupují v příkrém rozporu se základní ústavní zásadou legální licence. Postup správních orgánů obou stupňů byl nad rámec rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu a Evropského soudu pro lidská práva též v jednoznačném rozporu s praxí samotných správních orgánů (viz níže) a představuje kruciální zásah do nejlepšího zájmu dítěte, aniž by tento mohl být jakkoli ospravedlnitelný veřejným zájmem (naopak je s veřejným zájmem v rozporu).

18. Žalobce dále zdůraznil, že je nutné se opětovně zaměřit na účel požadovaného vycestování jako takový. Žalobce připomíná, že žádá toliko o uvolnění požadavku formy podání žádosti. Přitom poukazuje na to, že požadavek osobního podání na zastupitelském úřadu je především důsledkem zájmu osobního kontaktu s žadateli, kteří nejsou přítomni na území a se kterými nemůže jednat správní orgán, který je příslušný k posouzení žádosti o pobytové oprávnění (Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky) přímo. Nelze však nepodotknout, že zastupitelský úřad má pouze funkci administrativní, má za úkol žádost převzít, zkontrolovat, zda obsahuje veškeré náležitosti a následně celou žádost posílá do České republiky Ministerstvu vnitra, které o ní teprve meritorně rozhoduje, případně provést výslech účastníků řízení na žádost právě Ministerstva vnitra. I výzvy k odstranění vad žádosti či součinnost zasílá přímo ministerstvo vnitra. Pokud však žalobce i celá jeho rodina pobývají na území České republiky a správní orgány na území České republiky již několikrát prováděly zevrubné posouzení konkrétních skutkových okolností života žalobce, požadavek jeho cesty na zastupitelský úřad pozbývá svého smyslu. Ministerstvu vnitra nic nebrání předvolat žalobce k ústnímu jednání či výslechu zde na území. To potvrzuje i aktuální judikatura, konkrétně rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 5. 10. 2021, č.j. 57 A 3/2021-51. Byť zde soud kvituje, že účelem osobního podání má být posouzení podkladů specifických pro danou zemi, její právo a jazyk a sám o sobě požadavek osobního podání není neústavní (pokud je adekvátně využíváno právě institutu upuštění od povinnosti osobního podání), dovozuje, že pokud se žadatel dlouhodobě i s rodinou zdržuje na území České republiky, kde má Ministerstvo vnitra vše k dispozici, je trvání na osobním podání „*tvrdé a nerozumné*“. Je tedy nutné opětovně zdůraznit, že je to právě Ministerstvo vnitra, které provádí meritorní posouzení žádosti, nikoliv zastupitelský úřad. Jediné rozhodnutí na poli povolování pobytů, které dle zákona náleží zastupitelskému úřadu, je právě povolení či zamítnutí žádosti o prominutí povinnosti osobního podání žádosti. Z podstaty věci pak vyplývá, že k tomuto posouzení není ani zákonodárcem požadována osobní účast, když právě o její prominutí je žádáno. Důvody pro upuštění od osobního podání pak zastupitelský úřad hodnotí na základě písemností, které jsou mu dálkově zasílány, jako v případě žalobce. Samotné zjišťování a posouzení skutkového stavu probíhá v gesci Ministerstva vnitra a na jeho pokyn. Navíc takřka veškeré podklady pro vydání rozhodnutí budou pocházet z České republiky. Navíc sám zákonodárce umožnil zakotvení této výjimky z formy podání žádosti. Kontakt zastupitelského úřadu s žadatelem tedy nemůže být nenahraditelným stádiem řízení. To potvrzuje i výše citovaná judikatura. Žalobci tedy není zřejmé, v čem převažuje zájem na osobním podání žádosti, resp. v čem je tento postup nezbytný v demokratické společnosti a nutný z jednoho z taxativně uvedených důvodů v čl. 8 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, tedy z jakého důvodu je vycestování žalobce do země

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

původu, tzn. přes půl světa (i kdyby trvalo maximálně 270 dnů) pouze za účelem předání žádosti zastupitelskému úřadu, aby ji tento poslal zpět přes půl světa do České republiky, kde se momentálně žalobce nachází, aby Ministerstvo vnitra provedlo meritorní posouzení žádosti, dávalo pokyny ke zjištění skutkového stavu zpět do země původu žalobce a následně aby bylo žalobci v zemi původu vydáno vstupní DV-R vízum, aby přicestoval území České republiky a převzal si zde průkaz k pobytu, natolik zásadní a důležité, že ospravedlní jeho odloučení na předem neurčitelnou, ale minimálně několikaměsíční dobu, od jeho rodiny, především pak tří (čtyř) nezletilých dětí.

19. Žalobce dále uvedl, že by na tomto místě rád poukázal na podstatu ochrany ústavně zaručených práv. Žalobce na tomto místě odkazuje na nález Ústavního soudu ze dne 21. 1. 2000, sp.zn. III. ÚS 150/09 či na nález Ústavního soudu ze dne 8. 1. 2019, sp.zn. III. ÚS 1336/18. Žalobce má za to, že správní orgány obou stupňů právě širší okolnosti případu žalobce ignorovaly a omezily se na snahu potrestat jeho nelegální pobyt na území bez řádného zhodnocení do dopadu takového rozhodnutí do jeho práva na ochranu rodinného a soukromého života, a především pak do nejlepšího zájmu jeho nezletilých dětí. Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 4. 12. 2008, sp.zn. I. ÚS 428/06, však jednoznačně deklaroval, že „... považuje za samozřejmé a určující pro nalézání práva, že vždy je nezbytné vycházet z individuálních rozměrů každého jednotlivého případu, které jsou založeny na zjištěných skutkových okolnostech. Mnohé případy a jejich specifické okolnosti mohou být – jako v dané věci – značně komplikované a netypické; to však nevyvazuje obecné soudy z povinnosti udělat vše pro spravedlivé řešení, jakkoliv se to může jevit složité.“. Žalobce v této souvislosti dále uvádí, že si je vědom, že judikatura týkající se institutu upuštění od osobního podání žádosti se značně vyvíjela a zprvu se podstatně rozcházela v tom, co lze za odůvodněný případ považovat. Nakonec však Nejvyšší správní soud došel ke konsensu, že podání jinou než osobní formou má být umožněno v případech, kdy bude „trvání na osobním podání žádosti tvrdé a nerozumné“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2020, č.j. 2 Azs 148/2019-40). Žalobce je přesvědčen o tom, že právě v jeho případě – především s ohledem na zájem jeho nezletilých dětí – je „tvrdé a nerozumné“ na osobním podání žádosti v zemi původu trvat.
20. Žalobce dále poukázal na to, že v aktuální situaci vstupuje do posouzení i další důvod pro upuštění od osobního podání, a to důvod zcela objektivní, a sice celosvětová pandemie koronaviru. Žalobce odkazuje v této souvislosti odkazuje na aktuální rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 5. 10. 2021, č.j. 57 A 3/2021-51 či na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 4. 2021, č.j. 1 Azs 4/2021-28. Z procesní opatrnosti pak žalobce poukazuje na to, že se jedná o okolnost objektivní a všeobecně známou, ke které měly správní orgány obou stupňů přihlížet ze své úřední povinnosti. Toto potvrzuje Krajský soud v Plzni i v již výše citovaném rozsudku ze dne 5. 10. 2021, č.j. 57 A 3/2021-51, týkajícím se posouzení žádosti o upuštění od osobního podání žádosti ve Vietnamu. Žalobce v tomto směru opětovně poukazuje na případ řešený žalovaným a zastupitelským úřadem, kde správní orgány právě toliko pro ztížení dopravní dostupnosti země původu žadatele (Vietnam) v důsledku pandemie COVID-19 od povinnosti osobního podání žádosti upustily. Konkrétně se jedná o žadatele, který inicioval svoji žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny spolu s žádostí o upuštění od osobního podání žádosti v červnu 2021. Zastupitelský úřad nejprve žádost o upuštění od povinnosti osobního podání zamítl a řízení o žádosti zastavil (usnesení ze dne 22. 7. 2021, č.j. 1924-2/2021-HANOKO). Na základě odvolání však žalovaný toto rozhodnutí zrušil a věc vrátil k novému projednání (rozhodnutí ze dne 24. 11. 2021, č.j. 128492-3/2021-OPL). Následně

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

zastupitelský úřad v novém projednání žádosti o upuštění od povinnosti osobního podání vyhověl (usnesení ze dne 7. 12. 2021, č.j. 2467-1/2021-HANOKO). Následně byla žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny postoupena k meritornímu projednání Ministerstvu vnitra, odboru azylové a migrační politiky (jak vyplývá ze sdělení zastupitelského úřadu ze dne 12. 1. 2022, č.j. 2467-6/2021-HANOKO). Jak je zřejmé z datace rozhodnutí, jedná se ve vztahu k žalobci o rozhodování v časové blízkosti. Žalobce svoji žádost inicioval sice až v říjnu 2021, avšak tato byla zamítnuta prvoinstančním rozhodnutím hned v listopadu 2021, tedy ve stejném měsíci jako žalovaný v odkazovaném případě vydal naprosto odlišné rozhodnutí. Žalovaný se však tímto svým rozhodnutím neřídil a v případě žalobce odvolání v únoru 2022 zamítl. V době rozhodování minimálně správního orgánu prvního stupně byla pandemická situace srovnatelně komplikovaná, a to i z hlediska mezinárodní dopravy. Přesto žalovaný a následně zastupitelský úřad dospěly u žadatele z přiložených rozhodnutí k závěru, že komplikace v mezinárodní letecké dopravě způsobené pandemií COVID-19 jsou samy o sobě dostatečným důvodem pro upuštění od osobního podání žádosti, což je bezpochyby názor správný. U žalobce však takový závěr žalovaný odmítá a dovozuje, že vycestování nic nebrání. Žalobce doplňuje, že v odkazovaném případě se jedná o žadatele, který má na území manželku a 4 nezletilé děti (narozeny v letech 2006, 2012, 2016, 2018). Všichni rodinní příslušníci žadatele mají na území povolen pouze dlouhodobý pobyt (rodinní příslušníci žalobce disponují statutem trvalého pobytu). Žadatel v odkazovaném případě přišel o své pobytové oprávnění již v prosinci 2018, resp. únoru 2019, kdy vypršela platnost uloženého výjezdního příkazu, a od té doby je s ním vedeno řízení o správním vyhoštění, resp. o povinnosti opustit území – o svůj pobytový status tedy přišel dlouho před vypuknutím pandemie COVID-19. Situace žadatele v odkazovaném případě je pak také stejně jako u žalobce komplikovaná také z hlediska veřejného pořádku. Žalobce považuje za nepřipustné, aby v listopadu 2021 žalovaný rozhodl v odkazovaném případě o tom, že komplikace v dopravě v důsledku COVID-19 je dostatečným důvodem pro upuštění od osobního podání a zároveň akceptoval rozhodnutí prvoinstančního orgánu z téhož měsíce, kde prvoinstanční orgán dochází k naprosto opačnému závěru. Žalobce pak zdůrazňuje, že k upuštění od osobního podání došlo v odkazovaném případě a následnému postoupení žádosti Ministerstvu vnitra k meritornímu projednání došlo až v lednu 2022, tedy nedlouho předtím, než žalovaný vydal nyní napadané rozhodnutí.

21. Žalobce dále z procesní opatrnosti zdůraznil, že v případě nuceného vycestování se bude jednat o odloučení na poměrně dlouhou dobu. Lhůta 270 dnů dle § 169t odst. 6 písm. a) bod 6 zákona o pobytu cizinců je sice de iure lhůtou maximální, ale Ministerstvo vnitra je v pobytových řízeních extrémně nečinné. Právní zástupce žalobce se v oboru cizineckého práva pohybuje více než 15 let a za tuto dobu má poměrně jasný přehled o realitě pobytových řízení. Ministerstvo vnitra převzalo cizineckou agendu od cizinecké policie v roce 2011 a od té doby se dopouští dlouhodobě bezprecedentní nečinnosti ve správních řízeních jím vedených, přičemž se nejedná u správních orgánů o (relativně) marginální překračování lhůt v rámci dnů či týdnů, ale naopak v rámci (minimálně) několika měsíců a často dokonce i let. A nejen, že Ministerstvo vnitra velmi často nedodržuje zákonem stanovené lhůty, ale dokonce velmi často nereaguje ani na vydaná opatření proti nečinnosti nadřízeným orgánem a značná část kauz je tak předána správním soudům prostřednictvím žaloby proti nečinnosti, které v převážné většině případů rozhodnou o oprávněnosti podané žaloby. Právní zástupce žalobce pro dokreslení situace uvádí, že např. období v letech 2015 - 2018 byl nucen iniciovat celkem 4 199 opatření proti nečinnosti (pro srovnání je to téměř 3x více než za kolik klientů v pobytových řízeních za stejné období převzal

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

III.

22. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedl následující:
23. Zprv, k námitce nezákonnosti napadeného rozhodnutí z důvodu nesprávné interpretace neurčitého právního pojmu „*odůvodněný případ*“, kdy žalobce shledává důvody pro upuštění od povinnosti osobního podání v kombinaci dvou skutečností - velké vzdálenosti a nestabilní situace kvůli pandemii COVID-19, žalovaný uvádí, že námitku velké vzdálenosti žalobce uvedl jako nově tvrzený důvod až v podaném odvolání. Podle zásady koncentrace řízení ve smyslu § 82 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „*správní řád*“) odvolací orgán přihlédne k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání, pouze jde-li o skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Žalovaný dále uvádí, že samotný fakt velké vzdálenosti nemůže být důvodem pro upuštění od povinnosti osobního podání a v konkrétním případě žalobce neobstojí tato námitka ani v kombinaci s tvrzenou nepředvídatelnou situací kvůli pandemii COVID-19. Žalobce v odvolání, stejně jako v podané žalobě, poukazuje na rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 11. 2021, č.j. 128492-3/2021-OPL, kterým bylo vyhověno odvolání a věc vrácena Velvyslanectví České republiky v Hanoji (v textu vyjádření dále jen „*ZÚ Hanoj*“), který následně rozhodl o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti (usnesení ze dne 7. 12. 2021, č.j. 2467-1/2021-HANOKO). Důvodem upuštění od povinnosti osobního podání bylo v tomto případě omezení v letecké dopravě v důsledku protipandemických opatření v kumulaci s restriktivním přístupem vietnamských státních orgánů vůči vietnamským státním příslušníkům. Žalovaný ovšem musí spolu se zmíněnou kumulací důvodů zdůraznit, že skutkový stav v době zmiňovaného upuštění od povinnosti osobního podání a v době rozhodování žalovaného ve věci žalobce se liší, neboť právě na přelomu roku 2021 a 2022 došlo k zásadní změně situace. Ode dne 31. 1. 2022 byly obnoveny mezinárodní komerční lety do Vietnamu a vietnamští občané od této doby nepotřebují pro návrat žádné povolení vietnamských úřadů. Popříletovou karanténu již mohli vietnamští občané trávit v domácím prostředí či ubytovacích zařízeních dle svého výběru. Uvolnění cestovních restrikcí bylo žalovanému známo z úřední činnosti (ZÚ Hanoj byl informován oficiální nótou vietnamského

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

ministerstva zahraničních věcí) a nová opatření byla rovněž vietnamskými úřady medializována. Každou žádost o upuštění od osobního podání je třeba posuzovat individuálně a obecné tvrzení nestabilní situace kvůli COVID-19 je třeba posoudit podle právního a skutkového stavu ke dni vydání rozhodnutí, jak vyplývá implicitně ze správního řádu, např. ve smyslu § 96 odst. 2 správního řádu. Nelze proto srovnávat jednotlivá rozhodnutí o upuštění od povinnosti osobního podání, byť vydaná stejným zastupitelským úřadem a v rozmezí několika měsíců, aniž by byl brán v potaz momentální stav. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí zabýval cestovními omezeními a situací v mezinárodní letecké dopravě na základě informací od ZÚ Hanoj, který v rámci své úřední činnosti sleduje podmínky cestování do země. Žalovaný ale nedošel k závěru, že by v době vydání napadeného rozhodnutí bylo cestování do Vietnamu objektivně velmi ztíženo. Dostupnost leteckého spojení do Vietnamu se výrazně přiblížila úrovni před pandemií a neexistenci přímého leteckého spojení z Prahy nepovažuje žalovaný za relevantní, neboť ani nikdy neexistovalo. Dle názoru žalovaného tak není napadené rozhodnutí nezákonné. Nad rámec žalovaný dodává, že od doby vydání napadeného rozhodnutí se nabídka leteckých spojení nadále rozšiřuje a ceny letenek se snižují.

24. Zadruhé, žalobce namítá, že dogmatické vyžadování osobní přítomnosti zcela odporuje veřejnému zájmu a odporuje efektivitě řízení proklamované v důvodové zprávě k § 169d zákona o pobytu cizinců. Žalovaný s odkazem na bod Zadruhé odůvodnění napadeného rozhodnutí opětovně uvádí, že konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu považuje zákonný požadavek osobního podání žádosti za ústavně konformní, jehož smysluplnost nelze hodnotit (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 8. 2018, č.j. 9 Azs 213/2018-22, ze dne 30. 5. 2017, č.j. 10 Azs 153/2016-52, ze dne 27. 2. 2020, č.j. 8 Azs 351/2018-50, bod [20] rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2021, č.j. 2 Azs 265/2020-38 atd.). V této souvislosti žalovaný také odkazuje na výše zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2020, č.j. 8 Azs 351/2018-50, ve kterém soud v bodu [22] uvedl, že *„podmínka osobního podání žádosti, jakož i oprávnění zastupitelského úřadu při posuzování důvodů pro upuštění od této povinnosti nijak nezpochybňuje ani neeliminuje právo na sloučení rodiny zakotvené v uvedené směrnici* [Rady 2003/86/ES ze dne 22. září 2003 o právu na sloučení rodiny - pozn. žalovaného]“. Žalovaný tak tuto námitku nepovažuje za důvodnou, stejně jako další námitky žalobce, že zájem na osobním podání je ze strany státu značně přeceňovaný a vlastně žádá toliko o uvolnění formy podání žádosti. Tyto námitky totiž odporují dosavadní judikatuře. Žalovaný dodává, že poznámka žalobce, že žalovaný ani ZÚ Hanoj nerozporují, že žalobce splňuje podmínky pro udělení povolení k dlouhodobému pobytu, je nemístná, neboť ZÚ Hanoj, natož žalovaný nejsou příslušnými orgány pro meritorní posouzení žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu, a o udělení samotného pobytového oprávnění se v tomto řízení vůbec nejedná.
25. Zatřetí, namítá-li žalobce, že napadené rozhodnutí neodpovídá okolnostem jeho případu a žalovaný nezohlednil dopady na rodinu žalobce, čímž porušil zásadu ochrany oprávněných zájmů dotčených osob uvedenou v § 2 odst. 3 správního řádu, žalovaný především odkazuje na zjištěný skutkový stav, kdy z výsledku žalobce provedeného v rámci řízení o správním vyhoštění je nejen patrné, že žalobce si je vědom své povinnosti vycestovat za účelem podání žádosti o pobytové oprávnění, ale že dle jeho zmocněnce tak opravdu chtěl učinit. V rozporu s důkazy ve správním spisu, které ostatně předložil sám žalobce, je ale v podané žalobě namítáno, že nutnost odloučení žalobce od rodiny je v jeho případě, kdy žádá o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny,

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

iracionální, a že ze strany žalovaného se jedná o sankci za jeho nelegální pobyt na území. Žalovaný nerozporuje, že situace manželky žalobce, která ekonomicky zabezpečuje domácnost a v okamžiku, kdy žalobce vycestuje do země původu za účelem podání žádosti o pobytové oprávnění, bude muset sama či za pomoci jiných osob či komerčních zařízení zajistit péči o děti, nebude jednoduchá. Nicméně manželka žalobce se v době, kdy žalobce vykonával trest odnětí svobody, 7 let sama starala nejprve o dvě a posléze tři nezletilé děti. Nyní, v době vedení řízení o správním vyhoštění žalobce, rodina očekává narození čtvrtého dítěte. Žalobce tedy rozšiřuje rodinu v situaci, kdy je jeho pobytový status v České republice přinejmenším nejistý a ZÚ Hanoj a žalovaný jsou postaveni před fait accompli. Takový postup je ovšem neakceptovatelný, jak se ostatně vyslovil i Ústavní soud v obdobném případě (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 31. 3. 2021, sp.zn. II. ÚS 1276/20). Rovněž Nejvyšší správní soud se opakovaně vyslovil v tom smyslu, že pokud cizinec založil nebo prohluboval svůj rodinný život v době neoprávněného pobytu na území České republiky, rozhodnutí o jeho správním vyhoštění bude představovat nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života jen výjimečně (srov. např. rozsudek NSS ze dne 28. 2. 2014, č.j. 5 As 102/2013-31, nebo ze dne 10. 10. 2019, č.j. 7 Azs 305/2019-22). Logicky lze tedy dojít k závěru, že tím méně často může k nepřiměřenému zásahu dojít při zamítnutí žádosti o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti, neboť oproti správnímu vyhoštění, které je spojeno se zákazem vstupu na území, se v případě žalobce jedná pouze o dočasné odloučení od rodiny za účelem uspořádání jeho pobytových poměrů.

26. Argumentuje-li žalobce v této souvislosti případy, ve kterých zastupitelské úřady upustily od povinnosti osobního podání žádosti, s tím, že zásadní skutkové okolnosti jsou shodné se situací žalobce, nemůže žalovaný s takovým hodnocením souhlasit. K případům zmiňovaným v žalobě žalovaný uvádí následující. Usnesení GK Šanghaj ze dne 2. 12. 2014, č.j. 733/2014-SHANGIII, bylo vydáno v autoremeduře před více jak 7 lety, nebylo nijak blíže odůvodněno a nelze z něj tak vyvozovat závěry pro správní praxi. Zastupitelský úřad v Ulánbátaru rozhodl o upuštění od osobní přítomnosti žadatelky, která v době podání žádosti byla v rizikovém těhotenství, takže její zdravotní stav jí nedovoloval letecky odcestovat. V případě na ZÚ Hanoj vedeném pod č.j. 1465/2019-HANOKO byly důvodem pro upuštění od osobní přítomnosti zdravotní problémy roční dcery žadatelky, v důsledku čehož byla přítomnost žadatelky na území České republiky zásadní a cesta do země původu by byla nepřiměřenou zátěží. Usnesením č.j. 3775/2019-HANOKO upustil ZÚ Hanoj od povinnosti osobního podání u rodiny, jejímž členům bylo zrušeno povolení k trvalému pobytu v důsledku překročení doby pobytu mimo území České republiky, a usnesením č.j. 1126/2020-HANOKO u nezletilých sourozenců, kteří na rozdíl od svých rodičů pobývali na území České republiky bez platného povolení k pobytu. V obou těchto posledně jmenovaných případech bylo tedy upuštěno od požadavku osobního podání žádosti u nezletilých dětí, které by byly v důsledku zaviněného jednání svých rodičů nuceny odcestovat na zastupitelský úřad k osobnímu podání žádosti. ZÚ Hanoj rovněž vyhověl žádosti matky samoživitelky pobývající na území České republiky na základě povolení k trvalému pobytu, která v zákonné lhůtě nepodala žádost o vydání povolení k trvalému pobytu dítěte, které by bylo nuceno se svou matkou cestovat do země původu za účelem podání žádosti o povolení k pobytu, neboť by se o ně neměl kdo v České republice postarat. Z výše uvedeného vyplývá, že podobnosti, které žalovaný spatřuje, tj. zájem nezletilých dětí, nebyly samy o sobě důvodem pro upuštění od povinnosti osobního podání žádosti. U upuštění od povinnosti od osobní přítomnosti je totiž nejlepší zájem dítěte pouze jedním z vícera zájmů, které se mezi sebou poměřují (srov. nálezy Ústavního

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

soudu ze dne 14. 4. 2020, sp.zn. IV. ÚS 950/19, a pozdější usnesení Ústavního soudu ze dne 31. 3. 2021, sp.zn. II. ÚS 1276/20). U uvedených případů upuštění od osobní přítomnosti šlo vždy o mimořádné okolnosti týkající se zdravotního stavu či nutnosti, aby nezletilé děti v důsledku pochybení svých rodičů byly nuceny cestovat do země původu za účelem osobního podání žádosti. V případě žalobce ovšem jeho děti cestovat do země původu nemusí, jeho manželka se může o děti postarat v České republice. Žalovaný také důrazně odmítá odkazy na judikaturu Nejvyššího správního soudu, která dle názoru žalobce jednoznačně v imigračních věcech staví do popředí nejlepší zájem dítěte. Citované případy jsou absolutně nepřiléhavé, neboť v nich šlo o neudělení povolení k přechodnému pobytu rodinnému příslušníkovi občana EU, příp. zrušení povolení k trvalému pobytu. Ze stejného důvodu je třeba odmítnout i žalobcem tvrzenou zásadní podobnost s případem Jeunesse proti Nizozemsku řešeným Evropským soudem pro lidská práva, ve kterém šlo rovněž o udělení povolení k pobytu. Sám Evropský soud pro lidská práva totiž uvedl, že tento případ byl výjimečný svými specifickými okolnostmi, které tak vylučují zobecňování (např. již fakt, že stěžovatelka byla v minulosti nizozemskou občankou, občanství ztratila z důvodu na její vůli nezávislých, nebo že děti jsou občany Nizozemska). Žalovaný připouští, že vždy mohou nastat mimořádné okolnosti, které by znamenaly nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života, žalovaný ale jejich existenci v případě žalobce neshledal. Dostupnost ZÚ Hanoj není ztížena a pandemie COVID-19 již nezpůsobuje výrazné problémy v cestování. Na straně žalobce neexistují okolnosti svědčící o tom, že se jedná o odůvodněný případ, neboť sám nemá žádné zdravotní problémy, o jeho děti se může postarat po dobu jeho dočasné nepřítomnosti manželka. Zmiňuje-li žalobce tělesnou vadu třetího dítěte, žalovaný připomíná, že žalobce ke své žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu doložil lékařskou zprávu o způsobilosti dítěte k docházce do jeslí a stacionáře pro děti s očními vadami, ze které však nevyplývá, že by dítě vyžadovalo jakoukoli speciální péči. Dle názoru žalovaného oční vada výrazně nekomplikuje každodenní péči o dítě a navíc, jak bylo uvedeno výše, manželka žalobce pečovala sama o tři děti již v minulosti. Ekonomická stránka vycestování rovněž není rozhodujícím faktorem pro upuštění od osobního podání, rodinu finančně zajišťuje manželka žalobce. A ani délka řízení u Ministerstva vnitra není v tomto případě relevantní (k tomu srov. bod [26] rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2020, č.j. 8 Azs 351/2018-50). I s ohledem na rozpory v tvrzeních a názorech žalobce na povinnost osobního podání žádosti vyplývající ze správního spisu, se žalovaný domnívá, že dočasné odloučení od manželky a nezletilých dětí nepřevažuje nad veřejným zájmem o uspořádání pobytových poměrů žalobce a zásah do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodiny je přiměřený.

27. Žalovaný uzavřel, že má na základě shora uvedeného za to, že žalobou napadené rozhodnutí nevybočuje ze zákonných mezí a bylo vydáno v řízení, které probíhalo v souladu s platným právem. Úvahy žalovaného jsou plně v souladu se správním spisem a v souladu se zásadami logického myšlení a nejsou ani jinak vadné. Na zjištěné okolnosti byly správně aplikovány právní normy. Jednotlivá žalobní tvrzení jsou vyvrácena.

IV.

Vyjádření účastníků řízení při jednání

28. Při jednání setrvali účastníci na svých dosavadních tvrzeních.

V.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

Posouzení věci soudem

29. V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

A.

30. Podle § 169d odst. 3 věta první zákona o pobytu cizinců zastupitelský úřad může v odůvodněných případech od povinnosti osobního podání žádosti upustit, pokud současně s doručením žádosti cizinec doloží důvody pro upuštění od povinnosti osobního podání žádosti.

1.

31. Výkladem předmětného ustanovení se zbýval Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 12. 2. 2021, č.j. 2 Azs 265/2020 - 38 (rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz).
32. Nejvyšší správní soud uvedl, že „zákonodárce vytvořil v § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců správním orgánům prostor pro vyhodnocení, zda konkrétní situace spadá do rozsahu neurčitého právního pojmu (zde „odůvodněné případy“), přičemž s existencí určitého skutkového stavu není jednoznačně spojen jediný právní následek. Citované ustanovení zákona o pobytu cizinců v sobě tedy zahrnuje kombinaci neurčitého právního pojmu a správního uvážení. Při spojení správního uvážení a neurčitého právního pojmu jako podmínky pro jeho užití musí správní orgán nejprve interpretovat neurčitý právní pojem a posoudit jeho naplnění v konkrétní věci. Dojde-li k závěru, že je tento pojem naplněn, provede správní uvážení tak, jak mu ukládá zákon. V rámci správního uvážení pak zvolí některou z alternativ rozhodnutí. Naopak, není-li neurčitý právní pojem naplněn, není dán prostor pro jakoukoliv úvahu správního orgánu (rozsudek NSS ze dne 28. 1. 2015, č. j. 1 Azs 200/2014 - 27, č. 3200/2015 Sb. NSS). Aplikováno na nyní řešenou věc, správní orgány byly povinny nejprve zhodnotit skutková tvrzení stěžovatele a posoudit, zda je lze podřadit pod pojem „odůvodněné případy“, a v případě kladného výsledku užít správního uvážení.“
33. Nejvyšší správní soud dále uvedl, že „přestože neexistuje veřejné subjektivní právo na upuštění od osobního podání, nelze vždy zcela vyloučit zásah do práva žadatele na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod v důsledku zamítnutí žádosti o upuštění od osobního podání žádosti o bytové oprávnění (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2011, č. j. 9 Aps 6/2010 - 106, č. 2387/2011 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud připomíná, že je úkolem žadatele, aby uvedl konkrétní důvody, proč právě jeho případ spadá do kategorie odůvodněných případů, v nichž nemá správní orgán trvat na osobním podání žádosti, a takto tvrzené skutečnosti doložit (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 8. 2015, č. j. 6 Azs 77/2015 - 36, a ze dne 27. 7. 2016, č. j. 10 Azs 219/2015 - 67).“
34. Nejvyšší správní soud také konstatoval, že „při výkladu pojmu „odůvodněný případ“ nelze odhlížet ani od účelu, za nímž žadatel podává žádost o bytové oprávnění.“
35. Nejvyšší správní soud dále uvedl, že „požadavek osobního kontaktu žadatele s odpovědnými úředníky České republiky sleduje legitimní cíl, jímž je ověření totožnosti, motivace a osobní a dalších poměrů žadatele, na základě čehož může Česká republika zvážit bezpečnostní rizika a jiné aspekty související s následným uvážením, zda má či nemá být vyhověno žádosti žadatele. Stát však nesmí povinnost osobního podání žádosti zneužívat ke svévolnému faktickému

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

bránění žadatelům své žádosti vůbec podat, a tím k faktickému znemožnění ucházet se o pobytová oprávnění v České republice (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2017, č. j. 10 Azs 153/2016 - 52, č. 3601/2017 Sb. NSS). Zákon o pobytu cizinců přitom neumožňuje automatické upuštění od osobního podání žádosti z důvodu, že se jedná o druhou a následující žádost téhož žadatele. Vyžaduje však hodnocení přiměřenosti dopadů rozhodnutí, neboť povinnost zvážit přiměřenost dopadu každého rozhodnutí vydaného podle zákona o pobytu cizinců do práva na soukromý a rodinný život cizince vyplývá z přímo aplikovatelného čl. 8 Úmluvy (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2018, č. j. 5 Azs 46/2016 - 53)."

2.

36. Nejvyšší správní soud pak dále například v rozsudku ze dne 9. 8. 2018, č.j. 9 Azs 213/2018 - 22 uvedl: *„Sám žalovaný „odůvodněným případem“ rozumí „zvláštního zřetele hodné, zejm. pak zdravotní důvody, kvůli nimž žadatel momentálně objektivně skutečně není schopen se na zastupitelský úřad dostavit. V takové situaci, kdy existují okolnosti objektivně znemožňující žadateli být za účelem podání žádosti osobně přítomen na zastupitelském úřadě, se tedy ani nepředpokládá povinnost si termín pro osobní podání žádosti sjednávat, neboť žádost fakticky nemůže být osobně podána.“ K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že tento termín nelze redukovat toliko na existenci omezení způsobených zdravotním stavem. Jakkoliv se nepochybně jedná o kategorii omezení, kterou lze pod tento pojem zahrnout, není to kategorie jediná. Lze si představit i jiné případy, kdy nebude rozumné trvat na osobním podání. Ostatně, pokud by měl zákonodárce na mysli pouze zdravotní důvody, přizpůsobil by tomu text zákona. Z důvodové zprávy k zákonu č. 427/2010 Sb., který možnost upuštění od osobního podání zavedl, naopak plyne, že zákonodárce neměl v úmyslu omezit danou možnost pouze na případy odůvodněné zdravotními potížemi. Důvodová zpráva zmiňuje jiný příklad, kdy bude na místě od povinnosti osobního podání žádosti upustit, a tím je velká vzdálenost. Pod pojem „odůvodněné případy“ tedy budou spadat nejen situace, kdy je objektivně nemožné se dostavit k zastupitelskému úřadu, ale rovněž situace, kdy je dostupnost zastupitelského úřadu objektivně velmi ztížena. Lze uvažovat i o situaci, kdy samotný zastupitelský úřad může mít např. natolik závažné provozní problémy, že nebude možné jej osobně navštívit.“*
37. Nejvyšší správní soud dále uvedl, že *„při výkladu pojmu „odůvodněný případ“ nelze odhlédnout ani od účelu, pro který je podávána samotná žádost o pobytové oprávnění. V případě nezletilých osob je totiž třeba vykládat tento pojem ve světle požadavků vyplývajících z Úmluvy o právech dítěte, vyhlášené pod č. 104/1991 Sb., především pak jejího článku 3 odst. 1, který zdůrazňuje, že [z]lájem dítěte musí být předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí, ať už uskutečňované veřejnými nebo soukromými zařízeními sociální péče, správními nebo zákonodárními orgány; a dále článku 10 odst. 1, podle něhož [z]a účelem spojení rodiny a v souladu se závazkem podle čl. 9 odst. 1 státy, které jsou smluvní stranou Úmluvy, posuzují žádosti dítěte nebo jeho rodičů o vstup na území státu, které je smluvní stranou úmluvy, nebo o jeho opuštění pozitivním, humanitním a urychleným způsobem. Samostatně je ochrana dětí zdůrazněna i v čl. 5 odst. 5 Směrnice Rady 2003/86/ES ze dne 22. září 2003 o právu na sloučení rodiny, podle něhož [p]ři posuzování žádosti členské státy dbají na to, aby byl brán náležitý ohled na nejlepší zájmy nezletilých dětí. Zastupitelský úřad by proto měl v případě žádosti nezletilých osob přistupovat k posouzení jejich důvodnosti citlivěji a respektovat účel, k němuž jako celek směřují (sloučení rodiny).“*
38. Nejvyšší správní soud v jím souzeném případě současně konstatoval, že *„zastupitelský úřad nezohlednil v případě stěžovatelky existenci velké vzdálenosti s poukazem na to, že její*

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

překonání rodinný rozpočet významně nezatíží, a to i přesto, že „velká vzdálenost“ je právě jediným důvodem, který zákonodárce uvedl v důvodové zprávě jako příklad odůvodněného případu pro podání žádosti bez osobní účasti cizince, aniž by hovořil o dalších podmínkách.”

3.

39. V rozsudku ze dne 8. 4. 2021, č.j. 1 Azs 4/2021-28, Nejvyšší správní soud uvedl, že „judikatura dovodila, že možnost upustit od osobního podání žádosti je možností výjimečnou. Jedná se o případy, kdy by bylo trvání na osobním podání žádosti tvrdé a nerozumné (viz např. rozsudky NSS ze dne 11. 8. 2015, č. j. 6 Azs 77/2015-36, ze dne 27. 7. 2016, č. j. 10 Azs 219/2015-67, a ze dne 8. 9. 2016, č. j. 10Azs 163/2016-37). Žadatel musí v žádosti uvést konkrétní důvody, proč právě jeho případ má být oním odůvodněným případem, v němž nemá správní orgán trvat na osobním podání žádosti (viz rozsudek č. j. 10 Azs 219/2015-67). Tyto důvody je žadatel povinen i doložit (viz rozsudek č. j. 6 Azs 77/2015-36). Ve výše zmíněném rozsudku ze dne 9. 8. 2018, č. j. 9 Azs 213/2018-22, Nejvyšší správní soud dovodil, že pod pojem odůvodněný případ spadají např. případy, kdy je žadatel v osobním podání žádosti omezen svým zdravotním stavem, a dále případy, kdy bude objektivně nemožné dostavit se k zastupitelskému úřadu, ale i situace, kdy je dostupnost zastupitelského úřadu objektivně velmi ztížena (např. že bude mít samotný zastupitelský úřad natolik závažné provozní problémy, že jej nebude možné osobně navštívit). Nejvyšší správní soud v bodě 38 rozsudku zdůraznil, že institut upuštění od osobního podání žádosti je třeba chápat jako regulativ, který správnímu orgánu poskytl zákonodárce, aby v odůvodněných případech mohl zmírnit přílišnou tvrdost právní úpravy dopadající na konkrétní (jednotlivé) situace žadatelů.”

B.

40. Jak vyplývá z Vídeňské úmluvy o konzulárních stycích, mezi tradiční konzulární funkce patří vydávání cestovních pasů a cestovních dokumentů státním příslušníkům vysílajícího státu a víz nebo příslušných dokumentů osobám přejícím si cestovat do vysílajícího státu (čl. 5 písm. d) této úmluvy).
41. Vídeňská úmluva o konzulárních stycích tedy mezi základní konzulární funkce řadí vydávání víz nebo příslušných dokumentů osobám přejícím si cestovat do vysílajícího státu, tedy osobám, nacházejícím se na území, kde konzulární úřad působí, které si přejí cestovat do vysílajícího státu.
42. Vídeňská úmluva o konzulárních stycích výslovně nepočítá s tím, že by konzulární úřady měly vydávat víza nebo příslušné dokumenty i osobám, které se nacházejícím se na území vysílajícího státu. Je to logické, neboť konzulární úřad je jakýmsi „zástupcem“ vysílajícího státu na území přijímajícího státu.
43. Nachází-li se tedy cizinec na území vysílajícího státu, je ve své podstatě nesmyslné, aby se státními orgány vysílajícího státu jednal skrze konzulární úřad, neboť s nimi může jednat přímo.
44. Přes shora uvedené ale není vyloučeno, že vysílající stát přenesle na konzulární úřad i jiné agendy, s čímž Vídeňská úmluva o konzulárních stycích ostatně výslovně počítá (čl. 5 písm. m) této úmluvy).
45. K tomu v České republice došlo zavedením povinnosti osobního podání žádosti na konzulárním úřadu, přičemž je dlouhodobě vykládáno, že tato povinnost platí i pro cizince, kteří se v době úmyslu podat svoji žádost nacházejí na území České republiky.
46. Tito se tak připojují ke standardní skupině žadatelů, kteří se v době úmyslu podat své

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

žádosti nacházejí na území přijímacího státu.

47. Je vhodné si uvědomit, že žadatelé z obou těchto skupin, mohou využít dobrodiní ustanovení § 169d odst. 3 věta první zákona o pobytu cizinců, tedy požádat zastupitelský úřad o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti.
48. Hovoří-li pak Nejvyšší správní soud o tom, že trvání na osobním podání žádosti nesmí být „nerozumné“ nebo „tvrdé a nerozumné“, je třeba mít při posuzování splnění podmínek pro opuštění od povinnosti osobního podání žádosti na paměti existenci zmíněných dvou skupin žadatelů. „Nerozumnost“ nebo „tvrдост a nerozumnost“ trvání na osobním podání žádosti bude zpravidla naléhavější v případě žadatelů aktuálně pobývajících na území České republiky.
49. Tak například, jak poukázal shora Nejvyšší správní soud, důvodovou zprávou zmíněná velká vzdálenost, může být důvodem pro upuštění od povinnosti osobního podání žádosti, jak u žadatele nacházejícího se na území přijímacího státu, zde Vietnamu, tak pro žadatele nacházejícího se na území České republiky. S ohledem na velikost Vietnamu a vzdálenost Vietnamu od České republiky, bude velká vzdálenost žadatele pobývajícího na území České republiky, oproti žadateli pobývajícímu na území Vietnamu, v zásadě dána vždy.
50. K tomu, aby bylo možné posoudit, zda je či není trvání na osobním podání žádosti „nerozumné“ nebo „tvrdé a nerozumné“, je potřeba pečlivě zvážit, zda zájem na osobním podáním žádosti převažuje nad individuálními skutkovými okolnostmi tvrzenými tím kterým žadatelem.
51. Dlužno zopakovat, že jak uvedeno shora, Nejvyšší správní soud definuje veřejný zájem na osobním podání žádosti takto: *„Požadavek osobního kontaktu žadatele s odpovědnými úředníky České republiky sleduje legitimní cíl, jímž je ověření totožnosti, motivace a osobní a dalších poměrů žadatele, na základě čehož může Česká republika zvážit bezpečnostní rizika a jiné aspekty související s následným uvážením, zda má či nemá být vyhověno žádosti žadatele.“*
52. Jde-li pak o zásah do práv nezletilých dětí, sám žalovaný odkázal na nález Ústavního soudu ze dne 14. 4. 2020, sp.zn. IV. ÚS 950/19 (dostupný na www.usoud.cz).

Ústavní soud v uvedl: *„Je tak třeba rozlišovat mezi různými kategoriemi právních řízení podle typu dopadu na dítě:*

- první kategorii tvoří řízení, jejichž účelem je upravit přímo práva či povinnosti dítěte právě jakožto dítěte (typicky řízení o péči o dítě a o styku s ním);*
- druhou kategorii představují řízení, jejichž účelem je upravit práva a povinnosti dítěte, která se však bezprostředně nedotýkají jeho statusu dítěte (např. řízení o soukromoprávních závazcích, trestní řízení proti mladistvému pachateli atd.);*
- do třetí kategorie spadají řízení, jejichž účelem není přímo zasáhnout do právního postavení dítěte (přímo rozhodovat o jeho právech a povinnostech), ale které mají na dítě zprostředkovaný právní dopad, neboť jejich výsledek je nutně a nepominutelně spojen s navazující změnou právního postavení dítěte (např. řízení o vyhoštění jeho pečující osoby, na něž buď navazuje řízení o změně péče o dítě či vycestování dítěte za pečující osobou a změna jeho trvalého pobytu);*
- konečně čtvrtá kategorie obsahuje řízení, jejichž účelem není přímo zasáhnout do právního postavení dítěte ani na ně nemají zprostředkovaný právní dopad, ale dopadají na něj pouze fakticky (např. shora zmíněné řízení o výpovědi z pracovního poměru rodiče pečujícího o dítě, v jehož důsledku se právní postavení dítěte nemění, ale fakticky se může měnit např. ekonomický*

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

status jeho rodiny).”

53. Ústavní soud dále uvedl: „U první kategorie řízení je nejlepší zájem dítěte prakticky vždy rozhodujícím kritériem, které musí rozhodovací orgán vzít v úvahu. U druhé kategorie a třetí kategorie je nejlepší zájem dítěte zcela zásadním kritériem, nicméně ten může být převážen konkurujícím zájmem, typicky oprávněným zájmem jiného jednotlivce požívajícího rovněž ochrany základních lidských práv a svobod (např. v občanskoprávním sporu mezi dítětem a třetí osobou), ale i dostatečně významným zájmem veřejným (např. na uložení trestního opatření mladistvému pachateli, který spáchal mimořádně závažné provinění). U třetí kategorie se přitom otevírá širší prostor pro převážení jiným konkurujícím zájmem než u druhé kategorie, neboť se zde nestřetává jen zájem dítěte na jedné straně a jiný zájem na straně druhé, ale zájem dítěte je jen jedním, byť nepochybně významným, z vícera zájmů různých dalších subjektů, mezi kterými je třeba vyvažovat a které mohou být stejně významné či dokonce významnější. U čtvrté kategorie není zásadně povinností rozhodujícího orgánu přihlížet k nejlepšímu zájmu dítěte, s výjimkou případů, kdy pozitivní právní úprava výslovně s ochranou zájmů dítěte počítá.”
54. Soud se ztotožňuje se závěrem žalovaného o tom, že předmětné správní řízení spadalo do kategorie třetí.
55. Za této situace byl žalovaný povinen postupovat obdobně jako postupoval Ústavní soud v jím souzené věci, tedy provést řádné vážení vzájemně si konkurujících zájmů.
56. Ústavní soud k tomu v jím souzené věci uvedl: „Ukládání trestu odnětí svobody rodiči pečujícímu o nezletilé dítě patří do třetí kategorie. Ačkoliv je tento trest ukládán jiné osobě než dítěti a dítě není ani procesním subjektem, uložení tohoto trestu má nezpochybnitelný přímý dopad i na život dítěte. To ostatně odráží i pozitivní podústavní právo v § 39 odst. 1 trestního zákoníku, velícím trestním soudům přihlížet při ukládání trestů mimo jiné i k rodinným poměrům pachatele. Jak vyplývá ze shora uvedeného přehledu, neznámá to, že by nejlepší zájem dítěte dle čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte absolutně znemožňoval uložení tohoto druhu trestu jeho rodiči. Obecné soudy tak při ukládání tohoto druhu trestu musí k nejlepšímu zájmu dítěte přihlížet a přiznat mu náležitou váhu, neznámá to však, že by konkurující veřejný zájem na přiměřeném potrestání pachatele nemohl v konkrétním případě převážet.”
57. Ústavní soud dále uvedl: „Nejlepší zájem dítěte jako faktor pro neuložení nepodmíněného trestu odnětí svobody jeho rodiči (či jiné pečující osobě) zesilují a zeslabují zejména tato kritéria:
 - míra péče obžalovaného o dítě (zejména jde-li o výlučnou pečující osobu, či nikoliv);
 - míra faktické závislosti dítěte na obžalovaném (s ohledem na věk, zvláštní potřeby dítěte atd.);
 - hloubka emočního vztahu dítěte k obžalovanému;
 - míra, v jaké byl čin spáchán vůči dítěti;
 - míra obrožení řádného vývoje dítěte v případě, že rodič zůstane na svobodě atd.;Skutečnost, že trestní soud vzal nejlepší zájem dítěte v úvahu a opravdu se jím zabýval, musí být materiálně obsažena v odůvodnění odsuzujícího rozsudku.”
58. Ústavní soud konečně uzavřel: „Všechna tato kritéria je třeba následně vážit proti dalším konkurujícím zájmům jako je závažnost činu, jeho následky atd. Přitom je třeba vycházet i z toho, že trest odnětí svobody je nejpřísnějším trestem, který podle českého trestního práva lze uložit. Nikdy proto jeho uložení nesmí být bráno na lehkou váhu a trestní soudy k němu smí sahát pouze jakožto k prostředku ultima ratio v systému trestů. Na druhou stranu, pokud je již

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

uložení tohoto trestu nevyhnutelné, veřejný zájem na ochraně společnosti je v takovém případě značný a zpravidla může převážet nad nejlepším zájmem dítěte, nejsou-li v konkrétním případě specifické okolnosti, které by významněji zvyšovaly negativní dopad odsouzení rodiče k nepodmíněnému trestu odnětí svobody na dítě v porovnání s jinými případy.”

59. Na tomto místě soud doplňuje, že nemá za to, že by veřejný zájem na osobním podání žádosti dosahoval intenzity veřejného zájmu na ochraně společnosti v souvislosti s uložením nepodmíněného trestu odnětí svobody.
60. K argumentaci žalovaného bodem 26 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2020, č.j. 8 Azs 351/2018-50, je nezbytné uvést, že Nejvyšší správní soud učinil závěr o tom, že „zastupitelský úřad se při posuzování žádosti o upuštění od osobního podání nezabývá tím, zda je osobní podání v konkrétním případě rozumné či nezbytné, nehodnotí ani případnou délku správního řízení”, k vypořádání námitek stěžovatele o „smysluplnosti osobního podání žádosti, formálnosti takového postupu a obecně nedodržování lhůty k rozhodnutí o žádosti Ministerstvem vnitra”. Neučinil tak však ve vztahu k námitkám o existenci důvodů, pro které není třeba na osobním podání trvat. Nejvyšší správní soud výslovně uvedl, že zastupitelský úřad se „zabývá výlučně tím, zda existují důvody, pro které není třeba na osobním podání trvat” a že „předmětem soudního přezkumu je pouze posouzení, zda správní orgány správně vyložily neurčitý právní pojem „odůvodněný případ“ a poté jej správně aplikovaly na zjištěný skutkový stav.” Ostatně Nejvyšší správní soud se v bodu 18 téhož rozsudku přihlásil ke konstantní judikatuře, když uvedl: „Podat žádost o taxativně zákonem vymezené pobyty jinou formou než osobním podáním je výjimečná možnost, a bude se jednat především o případy, kdy by bylo trvání na osobním podání žádosti tvrdé a nerozumné (srov. rozsudky ze dne 11. 8. 2015, čj. 6 Azs 77/2015-36, ze dne 27. 7. 2016, čj. 10 Azs 219/2015-67, či ze dne 8. 9. 2016, čj. 10 Azs 163/2016-37).”

C.

61. Žalobce v žádosti o upuštění od povinnosti osobního podání a odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí tvrdil, že žádá o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, dále tvrdil dlouhodobost svého pobytu na území České republiky od roku 2007, popsal svoji rodinnou situaci, kdy se osobně stará o své čtyři nezletilé děti, když manželka zajišťuje příjem rodiny a je podle něho nereálné, aby v nepřítomnosti žalobce sama zvládla starost o rodinu, hrozbu nemožnosti plnit vyživovací povinnost k dětem z Vietnamu, fixovanost dětí na něj, hrozbu cestovních omezení v souvislosti o onemocněním Covid, plnění svých povinností vyplývajících ze zprávy Probační a mediační služby a následně i vzdálenost zastupitelského úřadu v Hanoji.
62. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že v době jeho vydání jsou vedle repatriačních letů a postupně rozšiřovány i komerční lety, velká vzdálenost sama o sobě nemůže mít za následek upuštění od osobního podání, dlouhodobý pobyt účastníka na území České republiky není výjimečnou okolností, která by odůvodňovala upuštění od povinnosti osobního podání, rodinná situace žalobce není výjimečnou okolností, která by žalobci znemožňovala podat žádost o povolení k dlouhodobému pobytu osobně, k námitce tíživé finanční situace rodiny, že finanční hledisko samo o sobě neodůvodňuje upuštění od osobního podání, vycestování účastníka má jen dočasný charakter a žalovaný neshledal, že by v důsledku vycestování účastníka řízení za účelem podání žádosti o pobytové oprávnění byly ohroženy zdraví a výživa dětí a že by byla porušena Úmluva o právech dítěte.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

63. Soud má na podkladě závěrů uvedených v odůvodnění napadeného rozhodnutí za to, že žalovaný nedostal řádnému posouzení žalobcem tvrzených skutečností.
64. Předně je nezbytné uvést, že se žalovaný pochybil, když se nezabýval žalobcem tvrzenými skutečnostmi komplexně. Vyplyvá tak již z toho, že žalovaný při vypořádání námitek velké vzdálenosti a tíživé finanční situace rodiny uvedl, že tyto „*samy o sobě*“ nic neodůvodňují. Zcela při tom pominul, že toto odůvodnění nemůže obstát již z toho důvodu, že tyto skutečnosti nebyly žalobcem namítány osamoceně.
65. Žalovaný dále pochybil, když se v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu vůbec nezabýval účelem, pro který byla podávána samotná žádost o pobytové oprávnění. Přitom tou byla žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny a žalobce tvrdil ohrožení své rodiny v souvislosti s možným nevyhověním jeho žádosti o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti.
66. Z obsahu odůvodnění napadeného rozhodnutí pak nelze seznat, na základě jakých konkrétních skutečností zájem na osobním podání žádosti převažuje nad individuálními skutkovými okolnostmi tvrzenými žalobcem.
67. Žalovaný se pak v intencích shora zmíněného nálezu Ústavního soudu nezabýval kritérii nejlepšího zájmu dítěte, resp. neuvedl, na základě jakých konkrétních skutečností má zájem na osobním podání žádosti převažovat nad nejlepším zájmem žalobcových dětí.
68. Nad rámec uvedeného je třeba doplnit, že tvrzení žalovaného v neprospěch žalobce o tom, že „*vycestování účastníka má jen dočasný charakter*“ je v rozporu s jeho vlastním odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2020, č.j. 8 Azs 351/2018-50, podle kterého správní orgán nehodnotí případnou délku správního řízení.

VI.

Rozhodnutí soudu

69. Vzhledem k tomu, že žaloba byla důvodná, soud napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost (§ 78 odst. 1 s.ř.s.). K nezákonnosti došlo již v řízení před prvoinstančním správním orgánem, a proto soud v souladu s ustanovením § 78 odst. 3 s.ř.s. zrušil i prvoinstanční rozhodnutí. S ohledem na zrušení napadeného rozhodnutí, soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

VII.

Odůvodnění neprovedení důkazů

70. Soud neprovedl žádný z žalobcem navržených důkazů, neboť jejich provedení nebylo nezbytné k posouzení důvodnosti či nedůvodnosti žaloby.

VIII.

Náklady řízení

71. Žalobce měl ve věci plný úspěch, proto mu soud v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. přiznal právo na náhradu nákladů řízení. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč a v odměně advokáta za 3 úkony právní služby, a to za jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a), jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. d) a jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), když advokát převzal a připravil zastoupení žalobce, jménem žalobce podal žalobu a účastnil se jednání před soudem. Podle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5 advokátního tarifu činí sazba za jeden úkon právní služby ve věcech žalob projednávaných podle soudního řádu správního částku 3 100 Kč. Za tři úkony právní služby tak žalobci náleží částka ve výši 9 300 Kč. Podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu má advokát za jeden úkon právní služby nárok na paušální částku ve výši 300 Kč, tj. za tři úkony na částku ve výši 900 Kč. Vzhledem k tomu, že zástupcem žalobce je advokát, který je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku odpovídající této dani. Částka daně z přidané hodnoty činí 2 142 Kč. Náklady řízení tedy včetně DPH činí částku ve výši 15 342 Kč. Lhůtu k plnění určil soud podle § 160 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve spojení s § 64 s.ř.s. Místo plnění určil soud v souladu s § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. ve spojení s § 64 s.ř.s.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 25. listopadu 2022

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.